

**Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplaceny,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À dé lai
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 9.

(287.)

Vol. 13.

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com

Thursday,

May 8,

2003

Z Prahy přes nesmrtelné Pompeje zpět do Toronta

Vracím se do Toronta. Za tu chvíli, co jsem zde nebyl se toho hodně změnilo. Do Toronta dorazila smrtelná choroba, která, jak se zdá, zase odchází. Co se plánovalo v minulém čísle jako návštěva senátorů z Prahy a pak představení Nového divadla, to se nekonalo. Doufejme, že se vše vrátí do normálních kolejí. Maple Leafs vypadli ze Stanley Cupu. Mezitím proběhla jedna „zbytečná“ válka. Otázkou je, jestli jsou jiné války než zbytečné. Válka odešla, ale následky zůstávají. Paranoia, která je vždy spojená s vypatlaností bude strašit možná celou tuto generaci. Velice často strach vychází ze lži. Máme strach ze smrti podobně jako lidé v prvním století v Pompejích, ale právě to, že byly zničeny, je uchovalo pro věčnost. Jako kdyby se naplnil biblický výrok *Kdo by chtěl zachovat svůj život, ten jej ztratí*. Města, která tehdy byla zachována, dnes nikdo nezná.

Kdysi jsem jel stopem po maďarském venkově a zastavil mi trabant, v kterém seděl evangelický farář. Řekl mi, že se jmenuje Kyszely, což ukazuje na jeho slovenský (nebo český) původ a že působí v Csövaru, což znamená České město. Při své jedné meditaci právě na toto téma řekl, že tragédie dneška je v tom, že se člověk nechce obětovat. Není to chyba pouze jednotlivce. Je to chyba i celých národů. V těchto dnech při cestě po Evropě jsem si na něho vzpomněl. Ale vraťme se do Prahy, odkud jsem se s vámi rozloučil krátce před velikonoce.

Velikonoce a loučení s Prahou

Dosti má den na svém trápení. Jenže někdy na trápení nestačí celý den. Tentokrát se trápení přenesla do pozdní noci Květné neděle. Nejenže problémy s počítačem pokračovaly, ale když se konečně podařilo noviny dodělat a začalo se s jejich posíláním, byly tak velké, že se nevešly do E-mailové schránky. Musela se posílat jedna stránka po druhé. Tato demontáž vzala další hodiny času. Tím také došlo k tomu, že strana čtyři byla označena jako strana jedna. Když vše došlo do Toronta, kde Barbora trpělivě čekala u počítače, bylo zapotřebí noviny poslat elektronickou cestou do tiskárny. Jenže přišla další pohroma. V tiskárně změnili heslo a v neděli pozdě večer je v tiskárně živo asi tak jako v kutnohorské kostnici. Situace se zdála naprosto neřešitelná. Barbora však dokázala nemožné. Poslala celé noviny sobě do zaměstnání a v pondělí ráno je odeslala ze zaměstnání do tiskárny. Díky tomuto geniálnímu šachovému tahu jsme byli stále ve hře a byla šance, že dostanete osmé číslo Satellitu včas, což se nakonec stalo. Konečně v pondělí v pět ráno pražského času bylo vše hotové a mohl jsem uzavřít tuto kapitolu.

Mezitím Marie odjela navštívit Chudožilovovi do Basileje. Jejím hlavním cílem bylo muzeum v nedalekém Colmaru, kde je oltář německého mistra Matthiase Grünewalda, který zde působil na přelomu 15. a 16. století. Další její cesta vedla do Ostravy, kde má příbuzné a já pro změnu jsem letmo navštívil Hradec Králové, kde jsou moje kořeny.

Konečně jsem měl čas podívat se trochu po Praze. Vrcholilo finále hokejové ligy mezi Slavií a Pardubicemi. Slavia v Edenu měla opět vyprodáno, ale oslavy se nekonaly. Pardubicím se podařilo srovnat na 3:3 a

Pompeje

nálada v slávistickém týmu byla na bodě mrazu. Poslední zápas finálové série se tedy konal na Zelený čtvrtek a ve stejnou dobu jsme měli již tradiční jarní setkání z průmyslovky. Zatím se nám to daří od roku 1997, kdy jsme se sešli poprvé po třiceti letech a bylo to jako kdybychom se sešli po prázdninách. Totéž se nám daří již několik roků i se spolužáky ze základní školy. Tam to bylo ještě vylepšené tím, že na schůzku přišli dva učitelé.

Schůzka spolužáků z průmyslovky však kolidovala se zápasem, na který člověk snad čekal celý život. Pravda, na druholigovou Slavii jsme vyrazili většinou v malém počtu a jedním z hlavních bojovníků v hledišti býval Mejla Hlavsa od Plastiků. Ten z každého zápasu dokázal udělat happening. Jednou se stalo, že za béčko Jihlavy nastoupil exslávista Micka. Po každé, když se Micka objevil na ledě Mejla začal zpívat: „Micka, Micka...“ Až nějaký slávistický ctitel fair-play přišel za ním a jemně ho napomenul, že Micka je v širším výběru pro reprezentaci, abychom ho neznervózňovali. Mejla však hbitě odpověděl, že je mu tato skutečnost dobře známa a že naopak Micku tímto způsobem povzbuzuje k maximálnímu výkonu. Tentokrát pardubičtí fanoušci k maximálnímu výkonu Radka Dudy používali poněkud tvrdších výrazů. Ale časy se mění.

Po první třetině byl stav rozhodujícího sedmého zápasu mezi Slavií a Pardubicemi 0:0. V místě, kde jsme měli schůzku však neměli tolik populární bedýnku a tak jsme měli já, Václav Čihák a Karel Kroc rozjetý dvě piva ve dvou hospodách, mezi kterými jsme pendlovali. Po Supově brance jsme se na malý okamžik vzdálili z restaurace číslo 1 do restaurace číslo 2 a sledovali to, co Kanadu teprve čeká v podobě finále Stanley Cupu. Po dlouhé době jsem sledoval každé vyhození puku z obranného pásma. Odvolání brankáře, ale na vítězství Slavie se nic nezměnilo. První historický titul byl zde. My tři spolužáci jsme to oslavili a vrátili jsme se k ostatním.

Kamil Vočka, který kdysi na dotaz, komu fandí, odpověděl, že na fotbal nechodí fandit, ale pouze kritizovat se opět jako v mládí pokusil toto velké vítězství zlehčit. Ovšem skutečně historické mezníky se nedají snižít. Na summit NATO již po půl roce nikdo, kromě Václava Havla a Saši Vondry, nevzpomíná, ale na první vítězství Slavie v hokejové lize se bude v Edenu pamatovat jako na vítězství Toronta Maple Leafs ve Stanley Cupu v roce 1967.

Opět se zjistilo, že některé spolužáky nepustily zlé manželky, ale takový je život. Tentokrát ani nedošlo k tomu, že bychom táhli dál, do další vinárny, kde si postupně jeden po druhém na chvíli schrupneme a pak pokračujeme v družném hovoru až do prvního vyjždění ranních tramvají. Tyto ranní návraty patřily přece jen do dob bujněho mládí. Jednou jsme se takto dostali až za Prahu a museli jsme čekat na první ranní vlak, který jel okolo čtvrté hodiny a můj přítel Kozlík tehdy pronesl provokativní poznámku. „To je zajímavé, my jsme celou noc nespali a cítíme se tak dobře. Zatímco tady v tom vlaku všichni spali a tváří se jako kdyby jim spadla žehlička na nohu.“ Pracující nás málem vyhodili z vlaku.

Blížily se velikonoce a na Velký pátek, ačkoliv je to v Čechách všední den, se konaly ráno bohoslužby u Salvátora. Miloš Rejchrt ve svém kázání zdůraznil pokřivení velkopáteční tradice, kdy křesťané měli tendenci se ztotožnit s ukřižovaným, zatímco na druhé straně byli ti, kteří Krista křižovali. Tento sebelítostivý přístup má pak za následek antisemitismus. Ve skutečnosti jde o to, že Kristus zůstal osamocen a my jsme všichni součástí křížícího davu.

Na Velký pátek však opět udeřila zima a my jsme s Marií vyšli po ránu pouze v letním oblečení. Byli jsme pěkně promrzlí a vůbec jsme neměli chuť toulat se velikonočními ulicemi, které se zaplnily turisty, mezi nimi převažovali většinou Španělé, kteří mířili k Jezulátku. Přesto vše jaro pokročilo a bylo dál než dnes

Pokračování na str. 5